

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ ἰσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν * 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησπ. Προξένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἔκδοτου.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναγιῶ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
διοικητικὴ αὐτῆν ἀφορᾶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Ὅχι οἱ πολλοὶ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

* ἔκδεται ἅπαξ τῆς ἑβδο-
μάδος.

Ἀθήναι, τὴν 12 Ἰουνίου 1854.

Περὶ δήμων καὶ δημάρχων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις.

Ἡ λέξις δῆμος ἐδήλου κατ' ἀρχὰς τμήμα χώρας τινὲς παράγουσι ταύτην ἐκ τοῦ δέω, ὡς εἰ ἐσήμαινε περίβολον κειχωρισμένον, ἄλλοι δὲ ἀπλούστερον ἐκ τοῦ δωρικοῦ δᾶ=γά=γῆ, ἀποδίδοντες αὐτῷ τὴν σημασίαν τοῦ χώρα ἢ ἀγρός, κατοικοῦμενος καὶ καλλιεργούμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν. Ὅθεν ὁ Ἡσίοδος (ἔργ. καὶ ἡμ. 527) λέγει « ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε » διὰ μεταβιβάσεως δὲ τῆς ὀνομασίας τῆς χώρας εἰς τοὺς αὐτὴν κατοικοῦντας ὀνομάσθη δῆμος οἱ εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως οἰκοῦντες, καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς τοὺς ἀγροὺς καλλιεργοῦντες, ὥστε δῆμος καὶ πολῖται κατέστη ἀντίθετος ἀλλήλοις ὀνομασία, τὸ μὲν σημαῖο τοὺς ἀγρότας, οἰοῦναι ὑποτελεῖς ὄντας, τὸ δὲ τοὺς προύχοντας τῶν μητροπόλεων κατοίκους.

Οἱ δῆμοι ἐν Ἀττικῇ ἦσαν ὑποδιαιρέσεις τῶν φυλῶν, ἡ δὲ σύστασις αὐτῶν ἀποκρίσθη τῷ Θεσεί· οὐδὲν δὲ ἄλλο γνωρίζομεν περὶ αὐτῶν πρὸ τοῦ Κλεισθέους, ὅστις, καταλύσας τὰς τέσσαρας τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος φυλάς, κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν δέκα φυλάς τοπικάς, ὀνομασθείσας ἐκάστης ἐκ τοῦ ὀνόματος ἡρώος τινος ἐπιχωρίου (Ἡρόδ. Ε. 66. 69)· πᾶσα δὲ φυλὴ ὑποδιερίσθη εἰς δέκα δῆμους, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν πρωτεύουσαν πόλιν. Ἐκαστος πολίτης Ἀθηναῖος κάτοικος τῆς Ἀττικῆς κατετάττετο εἰς δῆμόν τινα, ἐξαίρουμένων ἴσως τῶν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν γεγεννημένων καὶ ταύτης ἰδίως πολιτῶν ὄντων (Thirlwall. ἱστορ. Ἑλλάδ. τομ. Β. 44). Αἱ ὑποδιαιρέσεις αὗται ἀντεστοίχουν κατὰ βαθμὸν τινα πρὸς τὰς νυχκράριαις τῶν πάλαι φυλῶν, καὶ ἦσαν, καθ' Ἡρόδοτον, ἑκατὸν ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ Στράβωνος οἱ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς ἦσαν 174 προέκυψεν ἐντεῦθεν ἀμφιβολία περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς μαρτυρίας ταύτης. Ὁ Νισβούρος νομίζει ἐκ τούτου ὅτι αἱ φυλαὶ τοῦ Κλεισθέους δὲν συμπεριελίμβανον κατ' ἀρχὰς ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, καὶ θεωρεῖ ὡς πιθανόν, ὅτι τινὲς ἐκ τῶν προσθετῶν 74 δῆμων ἦσαν πάλαι κῶμαι ἢ χωραὶ ὑποτελεῖς, ὧν ὅμως τὰ πρῶτα γένη ἀνήκον πάντως εἰς τὴν παλαιὰν ἀριστοκρατίαν, καὶ περιελίμβανοντο μὲν εἰς τὰς τέσσαρας Ἰωνικὰς φυλάς, ἀλλὰ, κατὰ τὸν Νισβούρον, δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὰς δέκα φυλάς τῶν ἀγροτικῶν κοινοτήτων, μέχρι τῶν μετὰ τὸν Κλεισθένη χρόνων. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο φαίνεται ἀμφισβητήσιμον λίαν, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν δῆμων ἠῆσαν ἴσως καὶ ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ ἐκ συστάσεως νέων φυλῶν, καὶ ἐκ διαιρέσεως μεγάλου τινος δῆμου εἰς μικροτέρους κτλ. ἄλλως τε φαίνεται ἄτοπος ἡ συνύπαρξις δύο διαφορῶν τάξεων ἢ φυλῶν. Δυσκολωτέρα ἐτι ὑπάρχει ἡ ἐρμηνεία τῆς θέσεως τῆς αὐτῆς φυλῆς δῆμων εἰς ἀπύτατα ἀπ' ἀλλήλων μέρη τῆς Ἀττικῆς κειμένων. (ἰδ. Thirlwall. ἀνωτ. καὶ ἐπίμετρ. Α. τομ. Β). Τινὲς μὲν τῶν δῆμων ἔσχον τὰς διαφορὰς αὐτῶν ὀνομασίας ἐκ τῶν μητροπόλεων αὐτῶν, οἷον Μαραθῶνος, Ἐλευσίνος, Ἀχαρνῶν κτλ. ἄλλοι δὲ ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν διαφορῶν ἐπισήμων ἐν αὐτοῖς γενῶν, οἷον Δαιδαλίαι, Βουτάδαι κτλ. Μέγιστος πάντων τῶν δῆμων ἦν ὁ τῶν Ἀχαρνῶν, χορηγίας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τρεῖς χιλιάδας ὀπλίτας (Θουκ. Β. 191).

Οἱ δῆμοι ἀπετέλουν, κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, ἴδια σωματεῖα, καὶ εἶχον ἕκαστος τοὺς ἀρχοντας αὐτοῦ καὶ ἀκίνητον καὶ ἄλλην περιουσίαν, ἐτι δὲ καὶ ἰδίον ταμεῖον. Εἶχον ἐπι τούτοις ἰδιαιτέρας ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν δημάρχων συγκαλουμένας, ἐν αἷς συνεζήτουσαν καὶ ὠρίζοντο αἱ δημόσιαι αὐτῶν ὑποθέσεις, οἷον αἱ μισθώσεις τῶν κοινῶν κτημάτων, αἱ ἀρχαιρεσῖαι, ἢ ἐπιθεώρησις τοῦ καταλόγου τῶν δημοτῶν, ἢ κατάταξις εἰς αὐτὸν

νέων ἄλλων. Ἐκαστος δῆμος ἐτήρει παρ' αὐτῷ καὶ πῖνακα ἐκκλησιαστικόν, ὅπερ ἐστὶ, κατάλογον τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου ἐν ταῖς γενικαῖς τῶν δῆμων συνελεύσεσιν (ἐκκλησιασῖαις). Οἰκονομικῶς δὲ κατεῖχον τὴν θέσιν τῶν παλαιῶν νυχκρариῶν τῶν τεσσάρων φυλῶν, ὑποχρεούμενος ἕκαστος εἰς ἀνάλογον καταβολὴν χρημάτων, καὶ χορηγίαν στρατοῦ, ἐν καιρῷ ἀνάγκης, παρεκτὸς τῶν κοινῶν τούτων τῆς ἐνώσεως πάντων τῶν δῆμων δεσμῶν, εἶχεν ἕκαστος δῆμος τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ναοὺς, ἱερά καὶ τελετάς, (δημοτικὰ ἱερά, Πaus. Α. 31, Πολυδ. Η. 108), τοὺς ὑπ' αὐτοῦ αἰρουμένους ἱερεῖς κτλ. (Δημοσθ. κ. Εὐβουλ. 1313). Ὡστε καὶ πολιτικῶς καὶ θρησκευτικῶς οἱ δῆμοι ἦσαν ἐλάσσονες κοινότητες· οἱ ἀρχοντες αὐτῶν ὑπῆρχοντο, πρὸ τοῦ ἀναλαβεῖν τὴν ἀρχὴν, δοκιμασίαν ὡς καὶ οἱ τῆς πολιτείας καθόλου. Παρεκτὸς δὲ τῶν ὑπ' ἑκάστου δῆμου αἰρουμένων δημάρχων καὶ δημοτικῶν ταμιῶν, ἀπαντῶμεν ὑπάρχοντας τοὺς λεγομένους δικαστὰς κατὰ δῆμους, τριάκοντα ὄντας κατ' ἀρχὰς, αὐξηθέντας δὲ ὕστερον εἰς τεσσαράκοντα. Φαίνεται ὅτι οὗτοι περιώδεον εἰς τοὺς διαφοροὺς δῆμους, ἵνα δικάζωσι δίκας, μὴ τὰς δέκα δραχμάς ὑπερβαίνουσας, δικαζομένων ὑπὸ δικατητῶν τῶν ὑπὲρ τὸ ποσὸν τοῦτο διαφορῶν (Hudtwalcker. σελ. 37).

Ἐν τῇ πρώτῃ συστάσει τῶν δῆμων, ὁ Κλεισθένης, πρὸς αὐξήσιν τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ἐδημοποίησε οὐ μόνον ξένους πολλοὺς καὶ μετοίκους ἀλλὰ καὶ δούλους « πολλοὺς ἐφυλέτευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους » (Ἀριστολ. πολιτ. (α) Γ. 1). Πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τις πλήρη τοῦ Ἀθηναίου πολίτου τὰ δίκαια καὶ τὰ προνομία, ὤφειλεν ἵνα καταταχθῇ εἰς δῆμόν τινα. Πολυλάκις οἱ εἰς τινα δῆμον τὸ πρῶτον ἐγγραφομένοι μετῴκουν ὕστερον εἰς ἕτερον — ἐκ τούτου συνέβαιεν ὥστε δημόται τοῦ αὐτοῦ δῆμου νὰ ἔχωσι διαφορὰς κατοικίας· τοῦτο ὅμως δὲν ἔφερε οὐδεμίαν σύγχυσιν, διότι αἱ ἰδιαιτέρας τῶν δῆμων ἐκκλησίαι ἐγίνοντο οὐχὶ ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ ἀλλ' εἰς Ἀθήνας (Δημ. κ. Εὐβουλ. 1302)· οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ ἰδιοκτησίας κειμένας εἰς ξένον δῆμον ἄνευ ἐτίσεως τοῦ λεγομένου ἐγκλητικῶν τέλους, ὅπερ καταβαλλόμενον εἰς τὸν δῆμαρχον μετεβιβάετο πάντως εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον. (Boeckh. δημ. Οἶκον. Ἀθην. 297 β. ἐκδ. Ἀγγλ. μετ.).

Δύο ἐκ τῶν σπουδαίων ἔργων τῆς τῶν δῆμων συνελεύσεως ἦσαν ἡ παραδοχὴ νέων δημοτῶν καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν ἤδη ἐγγεγραμμένων, ὁ πῖναξ ἐν ᾧ ἐγγράφοντο ἐκαλεῖτο « Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, » διότι ἕκαστος ἐν αὐτῷ ἐγγραφομένος ἐνεβάτευεν εἰς κληρονομίαν καὶ ἀπῆλαυε τῆς πατρῴας οὐσίας, τοῦτο ἐλέγετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τῆς λήξεως ἀρχεῖν. λαγχάνειν κληρον (adiere hereditatem). Τὰ γραμματεῖα ταῦτα ἐφυλάττοντο ὑπὸ τῶν δημάρχων, οἵτινες τῇ ψήφῳ τῶν δημοτῶν, ἐν γενικῇ ἐκκλησίᾳ συναγομένων, διέγραφον ἢ ἐνεγγράφον ὀνόματα κατὰ τὰς περιστάσεις· π. χ. ὅτε ἐφηβὸς τις προὔτιθετο εἰς ἐγγραφήν ἠδύνατο ἕκαστος δημότης ν' ἀντισταθῇ εἰς τοῦτο, λόγῳ νοθείας ἢ μὴ γενέσεως αὐτοῦ ἐκ γονέων πολιτῶν ἀμφοτέρων οἱ δημόται ἀπεφάσιζον περὶ τούτου ἐνόρκως καὶ διὰ πλειοψηφίας (Δημοσθ. κ. Εὐβουλ. 1318). Τὸ αὐτὸ ἐγίνετο καὶ ὅτε δημότης τις μετέβαλε τὸν δῆμον αὐτοῦ ἕνεκα υἰοθεσίας (Ἰσαῖος περὶ Ἀπολ. κλήρου 66). Ἐνίοτε οἱ δῆμαρχοι δωροδοκούμενοι κατέταττον, ἢ συνετέλουν εἰς τὴν κατάταξιν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἀνδρῶν μὴ ἐχόντων τὰς εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενας ἰδιότητάς (Δημοσθ. κ. Λεωχ. 1091). Πρὸς ἀποφυγὴν παραδοχῆς ταιούτων παρεγγραπτῶν πολιτῶν εἰσήχθη ἡ λεγομένη διαψήφισις, ταυτέστι ἡ ἀπόφασις

(α) Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἀριστοτέλους παρέσχε πρᾶγματι τοῖς κριτικοῖς, διαφοροτρόπως αὐτὸ ἐρμηνεύουσι καὶ διορθοῦσι.

του δήμου εκκλησιαζόντος υπό την προεδρείαν του δημάρχου, ή βουλευτου τινος του αυτού δήμου, περί της διαγραφής εκ του καταλόγου δημότου παρανομός εις αυτόν εγγραφέντος, ως και περί της τιμωρίας αυτού, καθ' ην απέβαλε και τα του μετοίκου δίκαια.

Παρεκτός των εν τη σειρά του λόγου ανωτέρω εκτεθέντων έργων των δημάρχων, διεστήρουν ούτοι καταγραφάς των εν τοις δήμοις αυτών κτημάτων (χωρίων) δημοτικών τε και ιδιωτικών, χρησιμεύσας προς τοις άλλοις και δια τας εν καιρώ ανάγκης επιβαλλομένας επί των κτήσεων εισφοράς· συνέλεγον τα υπό εκμισθωτών δημοτικών κτημάτων και άλλων οφειλόμενα κτηνολογικά αυτών, επιλαμβάνοντες ίσως της περιουσίας αυτών, και τούτο ίσως υπαινίττεται ο Αριστοφάνης (Νηφ. 37) ποιών τον οφειλέτην Στρεψιάδην λέγοντα « δάκνει με δήμαρχός τις εκ των στραμάτων » ανεπλήρουν ούτως εν μέρει τους ναυκράρους του αρχαίου πολιτεύματος. Είχον έτι και άστυνομικά καθήκοντα, ούτω δε συνετέλουν μετά των δικαστών κατά δήμους εις διατήρησιν της ήσυχίας και τάξεως. Υπεχρεούντο ίνα ενταφιάζωσι, ή να φροντίσωσι περί της ταφής των εντός των όριων του δήμου αυτών εύρισκομένων νεκρών. Οί τούτου δε άμελούμετες κατεδικάζοντες εις ζηνίαν δραχμών 1000. (Δημοσθ. κ. Μαχαρτ. 1069). Φαίνεται τέλος ότι έδιδον εις τους άρμόδιους άρχοντας καταλόγον των στρατευσίμων συνδήμοτιών αυτών (Δημοσθ. κ. Πολυκ. 4208, Αρποκρ. εν λ. Πολυδ. Η. 108. κ. λ.).

—οοο—

Περί Κέβητος του Θηβαίου και του πίνακος αυτού.

Κέβης ο Θηβαίος ήν μαθητής του Πυθαγορείου Φιλολάου και του Σωκράτους, ούτινος διετέλει και φίλτατος φίλος. Παρεισάγεται υπό του Πλάτωνος ως διαλόγου πρόσωπον εν Φαίδωνι, και ως παρευρεθείς εις του Σωκράτους τον θάνατον. Λέγεται ότι, του Σωκράτους υποθεμένου, ήγόρασε τον Φαίδωνα, δουλον όντα, και έδίδαξεν αυτόν την φιλοσοφίαν. (Gell. II. 18. Macroh. Sat. I. 11. Lactant. III. 24). Ο Διογένης Λαέρτιος (B. 125) και ο Σουΐδας αποδίδουσιν αυτόν τρία συγγράμματα, ονομαζόμενα Πίναξ, Έβδόμη και Φρόνιχος, άπρ έσφαλμένως ή Εύδοκία (σελ. 272) αποδίδει εις Κάλιππον τον Αθηναϊον. Τα δύο τελευταία των συγγραμμάτων τούτων άπόλωτον, και δεν γνωρίζομεν ούδε ποια τις ήν ή υποθεσις αυτών. Ο Πίναξ δε σώζεται και μνείαν ποιούσιν αυτού διάφοροι των αρχαίων συγγραφέων. Ο Πίναξ ούτός έστι φιλοσοφική έκθεσις του όλου ανθρωπίνου βίου, παριστανομένων αυτώ συμβολικώς των κινδύνων και των πειρασμών αυτώ. Ο Πίναξ ούτος λέγουσιν ότι ήν αναθεθεμένος υπό τινος εις τον εν Αθήναις ή Θήβαις ναόν του Κρόνου. Ο Σουΐδας ονομάζει αυτόν διήγησιν των εν Αδο υ, όπρ δεν εφαρμόζεται εις το σωζόμενον σύγγραμμα. Τούτο δε και άλλα τινές ενδείξεις παρέσχον τοις κριτικώς άφορμήν άμφιβολίας εάν ο διασωθείς πίναξ ή έργον του Θηβαίου Κέβητος, διό και τινες αποδίδουσι την συγγραφήν αυτού εις νεώτερον τινα Κέβητα Κυζικηνόν, στωϊκόν φιλόσοφον επί των χρόνων του Μάρκου Αύρηλίου άκμάσαντα (Αθήν. Δ. 156). Αλλά ο Πίναξ ούτός έστι προδήλως γεγραμμένος υπό Σωκρατικόν πνεύμα και αρχάς, και έγράφη πάντως υπό Σωκρατικού άλλου φιλοσόφου ή Στωϊκού. Υπάρχουσιν όντως χωρία τινά (π. χ. κεφ. 13) ένθα μνημονεύονται πρόσωπα εις μεταγενεστέρων της του Θηβαίου Κέβητος γενεάν ανήκοντα, άλλ' εισιν οι εύλόγως πιστεύοντες ότι τούτο και άλλα όμοιά τινα χωρία εισίν νεώτερας χειρός παρεμβολαί, κοινοτάτου γενομένου ως γνωστόν του πονήματος τούτου. Ένεκα της ήθικότητος αυτού κατέστη τοις πάσι κοινόν, και άπειροι έγένοντο αυτού εκδόσεις και μεταφράσεις εις πάσας της Εύρώπης τας γλώσσας, και εις αυτήν την Ρωσικήν και την Αραβικήν. Η βελτίστη έκδοσις αυτού έστ' ή του ήμετέρου Κοραή.

—οοο—

Περί Κολχίδος. [Το έθν. Κόλχος, έπιθ. Κολχικός].

Η Κολχίς ήν χώρα της έσπερίας Ασίας όριζομένη μεσημβριονοδικώς υπό του Πόντου, δια του Φάσιδος ποταμού χω-

ριζομένη αυτού δυτικώς υπό του Εύξεινου Πόντου μέχρι του Κόρακος ποταμού· άρτικώς υπό των Καυκασίων όρέων, και μένων μεταξύ αυτής και της Ασιατικής Σαρματίας· ανατολικώς υπό της Ίβηρίας και των Μοσχικών όρέων, και μεσημβριανώς υπό της Αρμενίας. Περί της προς δυσμάς έκτάσεως της χώρας ταύτης υπάχει παρά τοις αρχαίοις συγγραφεύσι μικρά τις διαφορά. Ο Στράβων θέλει αυτήν άρχομένην από της Τραπεζούντος (IB. 498), ο δε Πτολεμαίος έκταίνει του Πόντου τα όρια μέχρι του Φάσιδος ποταμού. εκ του Στράβωνος ΙΑ. 497, Πλινίου ΣΤ. 5. 5, Θεοδωρήτου εκκλ. ιστορ. Ε. 34, Προκοπίου Γαλλ. Πολ. Δ. 4. Ζωσίμου Α. 32, εξάγεται ότι ο Πιτυοός ήν ή έσχάτη της μεσημβρινής Κολχίδος πόλις, και εκ του Στράβωνος άνωτ. του περίπλου του Αρρίανου σελ. 11 του Π. Μέλα Α. 19, του Αμμιανού ΚΒ. 12, του Πτολεμαίου Ε. 10, ότι ή Διοσκουριάς, (ήτις κατά τον Αρρίανον και άλλους τινας συγγραφείς μετωνομάσθη Σεβαστόπολις), έκειτο εις τα προσάρκτια της Κολχίδος μέρη, και άφίστατο του Πιτυοόντος κατά Στράβωνα μόν 366, κατ' Αρρίανόν δε 350 στάδια. Αί κατά την επί του Εύξεινου παραλίαν οικουσαι φυλαί ήσαν διατεταγμέναι, από βορρά άρχόμεναι, ως έξής, Ζυγοί, Ήνίοχοι, Κερκέται, Μόσχοι και Κόλχοι. Φαίνεται δε ότι πάσα ή χώρα, ή υπό το όνομα Κολχίς κοινώς φερομένη, κατείχε το μείζον μέρος του τόπου, έφ' όν ήσαν εγκαταστημένοι αι μικρότεροι αυται φυλαί, ή υποδικαιρέσεις του ώδε οικουόντος λαού· όθεν δυνάμεθα, ως και ανωτέρω εξείθη, να εκλάθωμεν προχείρως ως έκτεινομένην τυχύτην από της Τραπεζούντος μέχρι της Διοσκουριάδος ή Σεβαστοπόλεως (α). Η χώρα αυτη περιλαμβάνει νυν την επαρχίαν Μιγγρελίαν και μέρος της Αβδασίας προς Μ. και Δ. του όρους Έλθουρζίου. Ο Αίσχυλος και ο Πίνδαρος φαίνονται οι πρώτοι δόντες εις την γήν ταύτην το ιστορικόν όνομα της Κολχίδος. Οί τούτων αρχαιότεροι συγγραφείς ονομάζουσιν αυτήν Αϊαν, διατριβήν του μυθικού βασιλέως Αϊήτου. Οί κάτοικοι, Κόλχοι καλούμενοι, ήσαν κατά την δόξαν του Ηροδότου (B. 104, 105) και του Διοδώρου (Α. 28) λείψανα του στρατού του Σεσώστριος, και έντεθεν Αιγυπτιακής καταγωγής. Ο Ηρόδοτος ισχυρίζεται ότι οι Κόλχοι ήσαν τα λείψανα του στρατού τούτου, τεκμηριούμενος τούτο εκ της όμοιότητος των πλείστων έθνών αυτών προς τα των Αιγυπτίων, μη όντων εν χρήσει την αρχήν παρ' άλλους έθνησιν, όσον του της περιτομής, και ότι μοι οι ούτοι ειργάζοντο κατά ταύτα τοις Αιγυπτίοις τον λίνον, Σαρδονικόν υπό των Έλλήνων καλούμενον, (ή ως ο Αάρχερος νομίζει Σαρδών, από της Σαρδούς), και έτι εκ της γλώσσης αυτών, εκ της φυσικής κατασκευής του προσώπου, μελαγχρόου όντος και εκ της ούλόττητος των τριχών. Ο Στράβων (άνωτ.), μνημονούμεν εν μέρει τούτων, μόλις φαίνεται πιστεύων τον Ηρόδοτον. Και όμως πολλοί των νεωτέρων λογίων έπίστευσαν ότι υπάχει πιθανότης τις εις τα υπό του Ηροδότου ειρηνημένα, και κατά διαφόρους τρόπους άπεπειράθεισαν ίνα εξηγήσωσι την μεταξύ των δύο έθνών σχέση (παράβαλ. Heeren Ideen. τομ. Α. μερ. 1. σελ. 405. Michaelis Μωσαικοί νόμοι, τομ. Α. σελ 185. έπ.). Ο Ηρόδοτος καθίσταται αξιόπιστος ένταύθα, έτε μη δογματικώς άλλ' εξ ίδιας αυτοψίας τα περι τούτου λέγων. Ο Πίνδαρος (Πύθ. 4. 378) καλει ώσαύτως τους Κόλχους κελαινίνας. Ο Αμμιανός (ΚΒ. 8) άντέγραφε φαίνεται άπλώς τας λέξεις του Ηροδότου. Διονύσιος δε ο περιηγητής λέγων (στιχ. 788) « Κόλχοι . . . μετήλυδες Αιγύπτιοι » βεβαίως την κατά την κοινήν παράδοσιν εξ Αιγύπτου καταγωγήν αυτών.

Οί Κόλχοι υποδιηροούντο εις πολλήν φυλάς, οικούσας κυριαώς, ως είπομεν, επί της κατά τον Εύξεινον παραλίαν. Ο μόνος έπίσημος της χώρας ταύτης ποταμός ήν ο Φάσις, ο κατά τινας μόν συγγραφείς το προς μεσημβριαν όριον της Κολχίδος αποτελών, κατ' άλλους πιθανώτερον διέρρεεν ούτος μέσσην αυτήν από του Καυκάσιου εις τον Εύξεινον· έτι δε και ο Αντικισίτης. Ο Αρρίανός εν τω περίπλω αυτού (10) μνημονεύει όνομαστί διαφόρων άλλων ποταμών, άλλ' ούτοι φαίνονται ήσαν ούδέν άλλο ειμή χείμαρροι από των όρέων καταρρέοντες· τιλών τούτων μνημονεύει και ο Πτολεμαίος και ο Πλίνιος. Αί κυριώτεροι πόλεις ήσαν ή Διοσκουριάς ή Διοσκουρίς (Σεβαστόπολις επί Ρωμαίων κληθείσα) επί της εις τον Εύξεινον παραλίαν, Σαράπανα (φρούριον), Σούριον, Αρχαιοπόλις, Μαχερίσις και Κύτα ή Κυταία, ή κατά την παράδοσιν πατρίς της Μηδείας.

(α) Άλλοι της εν τω Κεμαίε.

Η δε χώρα πάσα εγένετο περίφημος δια την εν αυτή εξ αρχαιοτάτων χρόνων καλλιέργειαν και εργασίαν του λίνου, και της εις τους εξώ τόπους εκκομίδης αυτού. Έπί Ρωμαίων, και έτι ύστερώτερον επί Κωνσταντινου, πολλά φρούρια και έμπορευμάτων αποθήκαι ώκοδομήθησαν επί της ακτής, χάριν της διατηρήσεως του γενικού έμπορίου της χώρας, παραγωγής ού μόνον λίνου άλλλ και ναυπηγικήν ύλην, και κάνναβην και κηρόν και πίσσαν και ψήγματα χρυσού (Στραβ. ΙΑ. 498. Αππιαν. Μ.θρ 103). Κατά πολλούς ποιητάς της αρχαιότητος και ιδίως των Ρωμαϊκών χρόνων, ή Κολχίς, ως εκ της Μηδείας και του εις αυτήν πλου των Αργοναυτών, και της άρπαγής του Χρυσομάλλου δέρατος, ήν ή έστία παντός είδους φαρμακίας και γοητείας. Η ύπαρξις και αύξησις εν αυτή του φυτού της Ιριδος, ής ή βολλώδης ρίζα παρέχει το φάρμακον Κολχικόν (Colchicum), εγένετο ίσως άφορμή εις την κατασκευήν των περι φαρμακείων της Μηδείας μύθων.

—οοο—

Αρχαιολογία του [της] ύελου.

Ο ύελος ήτο γνωστός εις τους αρχαίους, άλλ' ή κατασκευή αυτού διετέλεσεν επί πολυ τοσοούτον άμφίβολος και πολυδάπανος, ώστε φαίνεται ότι δεν τον μετεχειρίζοντο ειμή προς κατασκευήν όλίγων τιών πολυτελών οικεών.

Αφίνοντες κατά μέρος τους Σίνας, παρ' οις ή κατασκευή του ύελου αναβαίνει βεβαίως πολυ ύψηλά, φαίνεται ότι τα πρώτα ύελίνα σκεύη και κάτοπτρα κατασκευάσθησαν εις την Σιδώνα της Φοινίκης. Οί Σιδώνιοι κατήνησαν να χύνωσι τον ύελον εις τύπους (καλούπια), έκαμνον άκόμη ως φαίνεται και κόιλια στήλας, αίτινες έφάνηοντο φωταίνα κατά την νύκτα. Ως αναφέρει ο Πλίνιος, οι αυτοί ύπήρξαν οι πρώτοι, οτινες ενεργήσαν τον ύελον, οτινες έστρεψαν αυτόν, και έχάραξαν επί της ύλης ταύτης παν είδος είτε έγγλύφου, είτε αναγλύφου μορφής.

Οί Πέρσαι πρό της βασιλείας του Μεγάλου Αλεξάνδρου μετεχειρίζοντο ύελίνα άγγεία, και οι παρ' των Αθηναίων εις Βασιλεία τον Μέγαν άποσταλέντες πρέσβεις, άνέφερον την των τοιούτων χρήσιν, ως σημείον του πλούτου και της μεγαλιότητος αυτών. Οί Πέρσαι διετήρησαν έκτοτε την τέχνην της ύελοποιίας, κατασκευάζοντες εις το Σχίρας τον καλλίτερον άπάσης της ανατολής ύελον, και διασχυρίζομενοι ότι εξεύρουσι να συγκολλώσι τα τεμάχια του ύελου, ως ενούμεν ήμεις τα του φαρφουρίου.

Οί Ίνδοι, οι Έλληνες, έτι δε οι Γαλάται και Ισπανοί οι είχαν εργοστάσια ύελου πριν τοιούτα εισέτι ύπάρξωσιν εις την Ρώμην. Έπί μόνης δε της βασιλείας του Αύγουστου, ύελοποιεί κατώκησαν εις την πρωτεύουσάν του κόσμου.

Υελίνα τεχνουργήματα, δυνάμενα μετά τινος πιθανότητος ν' αποδοθώσιν εις τους Έλληνες, Φοινίκας, Αιγυπτίους ή Τυρρήνους, δεν υπάρχουσι νυν. Σώζεται μολακαύτα μέγας αριθμός τοιούτων άγγείων πηγής Ρωμαϊκής. Οτε ο Πλίνιος συνέγραφε την φυσικήν αυτού ιστορίαν, ο Ρωμαϊκός ύελος έτιμάτο πολυ εις την Ρώμην, άλλ' ήτο όλίγον διαφανής και περιείχε πράσινα χρώματα. Ο λευκός, ως και ο διαφοροτρόπως χρωματισμένος ύελος, έκομιζετο εξ Αιγύπτου και έτιμάτο πολυ. Αναφέρεται εις τον Βοπίσκιον έπιστολή του αυτοκράτορος Αδριανού προς τον Γ' Ιππατον Σέρβον τον γαμβρόν του, δι' ης τω άναγγέλλει, ότι τω αποστέλλει ύελίνα σκεύη προς πόσιν, χρωματισμένα πολυτίμως. Τω λέγει ότι έλαβε τα άγγεία ταύτα από ιερέα περιφήμου Αιγυπτιακού ναού, τον παρασακλει να δώση μέρος τούτων και εις την αδελφήν του, και τω συνιστά να τα μεταχειρίζηται εις μεγάλας μόνον εύωχίας. Ησαν ως φαίνεται άνολογα προς τους ήμετέρους ύέλους της Βοημίας.

Ο αυτός Βοπίσκιος διηγείται ότι αξιωματικώς τις της Ζηνοβίας ειχε φέρε: την πολυτέλειαν εις τοιούτρν βαθμόν, ώστε οι τοίχοι της οικίας του ήσαν κεκοσμημένοι δι ύελίνων πλαισίων.

Οί πλούσιοι Ρωμαίοι τόσον έχαιρον πίνοντες εξ ύελίνων ποτηρίων, ώστε προτιμών αυτά και των άργυρών και χρυσών. Μικρόν ύελίνον φιάλιν (φλυτζάνι), όπρ ο Νέρων εις στιγμήν όργής συνέτριψεν, έτιμάτο εξ χιλιάδων στατήρων, ποσού ίσοδυνάμου με τρεις χιλιάδας περίπου δραχμάς. Το άγγείον, όπρ ο Πετρόνης συνέτριψε πρό του θανάτου του ίνα μη λάβη αυτό ο αυτοκράτωρ, ήτο πολυ μεγαλητέρας αξίας.

Οί κυριώτεροι ύελοι των Ρωμαίων συνίσταντο εις σκεύη

τραπέζης, δηλ. τρυβλία, άμφορείς, φιάλας, και κύπελλα· κατασκευάζοντο δε πρό πάντων δι ύελου μικράι λήκυθοι, εξ ών άνευρίσκειται μέγας αριθμός εις αρχαίους τάφους, και αίτινες εν τή πολυτίμω αυτών ύλη, περιείχον έτερόν τι έτι πολυτιμώτερον, τα εκ της λύπης χυθέντα δάκρυα των επίζώντων· άλλ' ούδ' αι λήκυθοι αυται (άγγεία δακρυδόχα) ήσαν θαυμασίας κατασκευής.

Οί Έλληνες, και μετ' αυτούς οι Ρωμαίοι, εισήγαγον τον χρωματισμένον ύελον εις τα ψηφοθητάματα, δι ών εκόσμου τον ναούς αυτών. Φαίνεται δε, ότι κατασκευάζον εξ αυτού και κάτοπτρα. Υπήρχεν άλλοτε εις τους θησαυρούς του ναού του άγ. Διονυσίου ώσειδης μάζα βάρους τριάκοντα περίπου λιτρών, ήν ώνόμαζον Κ άτοπτρον του Βιργιλίου. Ο Dem Maillon έπιφορτισθείς κατά τα 1663 την έκθεσιν του θησαυρού τούτου, άφηκε το κάτοπτρον να πέση, διό και συνετριβή. Αναλύσαντες τεμάχιόν τι τούτου, εύρον ότι έμπεριείχε όξύ. Ητο άρα είδος κρυστάλλου.

Το εθθραυστον του ύελου, δεν ήθελε βεβαίως ενυπάρχει εις την φύσιν αυτού, εάν πρόπη να δώσωμεν πίστιν εις δύο άνέκδοτα, υπό δεινών συγγραφέων περιέργως αναφερόμενα.

Ο Πλίνιος, Κάσιος και Ίσιδώρος αναφέρουσιν, ότι αρχιτέκτων τις άνύψωσέ ποτε θαυμασίας μεγάλην σοάν της Ρώμης, επί εν μέρος κλίνοσασα. Ο αυτοκράτωρ Τιβέριος, άφου τον άντέμειψε καλώς, τον απέδωξε της πόλεως, άπαγορεύσας εις αυτόν την επάνοδον. Ο αυτός αρχιτέκτων μολακαύτα, εύρών μετ' ού πολυ το μέσον του να καθιστάται ο ύελος έλατός, ενόμισεν ότι, ή τούτον σπανία ανακάλυψις ήδύνατο να ήναι αξία της βασιλικής χάριτος. Οθεν επανελθών εις Ρώμην, παρουσιάσθη εις τον αυτοκράτορα, και τω προσέφερε ύελον, προπαρασκευασμένον κατά την νέαν ανακάλυψιν αυτού. Ο ήγεμών δυσαρεστηθείς δια την παράβασιν της διαταγής του, έβρίψε κατά γής τον ύελον, όστις όμως δεν συνετριβή, άλλ' έθλίβη. Ο έφευρετής αναλαβών αυτόν, τον έθεσεν επί άκμιανος, όπρ επί τούτω έκράται, και κυτρήσας αυτόν δια σφύρας, τον επνήγγαγεν εις το πρώτον αυτου σχήμα. Ο Τιβέριος έκπλαγείς τον ήρώτητην εάν μόνος έγνωρίζε το σπάνιον τούτο μυστήριον. Ναί! άπεκρίθη ο αρχιτέκτων θριαμβευτικώς. Αλλά ο Τιβέριος διέταξε να τω άραιρεθί εύθής ή κεφαλή, φοβούμενος, ως λέγουσιν οι ιστορικοί, μη, γενομένου του ύελου ούτως έλατου, χάσωσι τα λοιπά μέταλλα, και ο χρυσός αυτός, την τιμήν των. Ίδου, και πρέπει να το όμολογήσωμεν, μοναδική γνώμη, υπό περιέργου θεωρίας της πολιτικής οικονομίας δικαιολογουμένη.

Κατά τον Όδικαϊον-δε-Βλανκώρ (Art de verrerie Paris 1718) όμοιον τι συμβάν ήκολούθησε επί Λουδοβίκου του ΙΓ'.

« Βεβαίως, λέγει, ότι σορός τις επανευρών το αυτό μυστήριον, παρουσίασε ώριστάτην ύελίνην μορφήν, εις τον καρδινάλιον Δε-Ριχελιέ, προστάτην των έπιστημών (παράδοξον προστάτην, εάν πρέπη να πιστωσωμεν το άνέκδοτον), όστις ήθέλησε να λάβη αυτήν ίνα θαυμάση περισσώτερον. Αλλά ο ήγεμίζων εις αυτόν την μορφήν ταύτην, την άφηκε έκουσιώς να πέση. Λαβών δ' αυτήν εν νέου, ανώρθωσε όλα τα προσκρουσθέντα μέρη μετά ποσούτης έπιτηδειότητος, ώστε δεν έφαινετο ποσώς ότι έθλίβη τούτο εξέπληξε τα μάλιστα τον σοφόν προστάτην, όστις όμως δεν ήγγόει την αίτίαν· άλλ' οι πολιτικοί λόγοι ούς ενόμισε συνεπέις του κρυφίου τούτου, τον ώδήγησαν εις το να κρατήσιν τον έφευρετήν. Τοιουτοτρόπως ή τύχη, ήν επερίμενε δια της σπανίας και εξόχου ταύτης εργασίας, μετεβλήθη εις αιώνιαν φυλάκισιν. »

Ο Pancirollus και άπαντες οι χημικοί φιλόσοφοι άκολουθούντες τον καλόν Όδικαϊον, αποδίδουσιν το έλατον τούτο εις το λευκόν έχύλισμα. Τούτο νομίζομεν πιθανώτατον, ένεκα των προτερημάτων άτινα εξεύρομεν ότι έχει το πολιτίμον τουτο έχύλισμα, δι ού δύναται να μεταβληθί το κρυστάλλον εις άλληθ άδάμαντα. Είναι γνωστόν, ως βεβαίως ο διδάκτωρ Lagmon Lulle, ότε το έρυθροδν έχύλισμα μεταβάλλει τον ύελον εις ρουβίν (rubis), άσθραχα (estrarhoule) και τω δίδει εξ ίσου το τε έλατον και την διάρκειαν.

Το κατ' έμέ όμολογώ, ότι δεν δίδω πίστιν ούτε εις το λευκόν, ούτε εις το έρυθρόν έχύλισμα, άλλ' ούτε εις τα δύο βήθέντα άνέκδοτα.

Η χρήςις του ύελου εις τα πκράθυρα είναι όλως νέα. Οί Έλληνες και Ρωμαίοι, ως γίνεται την σήμερον άκόμη εις μέγα μέρος της Ανατολής, εκλινον τα πκράθυρα των με είδος κιγ-

κλιδοθυρίδων (de jalousies). Μεταχειρίζονται επίσης έλασμα διαφανών λίθων, έθος όπερ υπάρχει ακόμη εις την Δύσιν, εις ην μεταχειρίζονται, προς τον αυτον σκοπον, ειδος διοπτριών λίθων (lale). Νεωτέρως εκόσμου τα παράθυρα δι' έλαιωμένου χάρτου· διότι, όπως καταστή γενική ή χρήςις του ύελου, ανάγκη ήτο ή κατασκευή αυτού να ήναι εύθηνή. Άς μη σπεύσωμεν μολαταυτα να έπευφημίσωμεν έαυτους δια την τελειοποίησιν ταύτην. Ίδου ή κρίσις μεγάλου όπαδου της εύγενους ταύτης τέχνης, του Vieil, άποθανόντος κατά το 1772. Τα δια χάρτου πλαίσια ήσαν άλλοτε εν μεγίστη χρήσει εν Παρισίοις, εν οίς ήδη σπανίως εύρίσκονται, εκτός των έργαστηρίων των ζωγράφων και γλυπτών. Τα ρηθέντα πλαίσια, διατήρουν τα δωμάτια κωφότερα εις τους έξω κύτους, το δι' αυτών χορηγούμενον φώς ήτο το αυτό πάντοτε, και όλιγώτερον προσέβαλλε την όρασιν. Ο ήλιος, μη διαπερών τους πόρους του χάρτου, ως διαπερᾶ τους του ύελου, δεν έτόξευε τόσον ζωηρώς τας ακτίνας του έξ' αυτής της πρώιας. Προσέτι το υπό του χάρτου χορηγούμενον φώς έφαινετο την έσπέραν πλειοτέραν ώραν διαμένον. Δεν υπήρχον σπουδαστήρια ή εκκλησίαι, αίτινες να μην έχουν διπλά πλαίσια εκ χάρτου, αναπληροῦντα τα παραπετάσματα, τα κατά της περιεργείας των εντός και εκτός χρήσιμα. Η χρήςις του έλαιωμένου χάρτου, διατηρήθη εις το Λυόν εις τα έργαστάσια των μεταξωτών ύφασμάτων, εις α' ο χάρτης χορηγεί εις τους έργάτας φώς ήλαρόν, όπερ ο ύελος δεν δύναται να παρέξῃ.

Το κακόν του έλαιωμένου χάρτου είναι ότι πρέπει ν' ανανεώνητε κατ' έτος· ο με την φροντίδα ταύτην επιφορτιζόμενος, ώνομάζετο Πλαισιεργός.

Η χρήςις του ύελου εις τα παράθυρα (κατά τον Lactance και Saint-Gerome) ήχισε περι τα τέλη του τρίτου αιώνος· αλλι' ως φαίνεται ή χρήςις αυτή ήτο τότε πολυτέλεια σπανία και δαπνηρά. Ο περι τα τέλη του εκτου αιώνος άποθανών επισκοπος του Poitiers Fortunat, περιγράφων την επί Chideliu έγερθείσαν και θαυμασίως κοσμηθείσαν εκκλησίαν των Παρισίων, αναφέρει το εξής ως θαυμασίον τι συμβάν. « Το φώς, έξ' αυτής της πρώτης της αύγης έμφανίσεως, διαχέεται, δια των ύελίνων πλαισίων, εις τους τοίχους και τους θόλους » Ο εν Κωνσταντινουπόλει υπό του αυτοκράτορος Ιουστινιανου έγερθείς ναός της Αγίας Σοφίας έφωτίζετο υπό ύελίνων πλαισίων. Ο ύελος ούτος ήτο λευκός άρα γε, ή χρωματισμένος; Τοῦτο δεν είναι θετικώς γνωστόν. Εις την Ιταλίαν ή πρώτη χρήςις του χρωματισμένου ύελου φαίνεται ν' αναβαίη τουλάχιστον εις τον ΙΗ' αιώνα.

(Εκ του Γαλλικού.)

Met. Γ. Ε. Μ.

—ooo—

Βιβλία.

Άνθρ λόγιος και πάνυ αγαθός, εν Έρμουπόλει διατρίβων και εκ Κρήτης όρμώμενος, ο Κύριος Μ. Π. Περιδής, προτιθέμενος ίνα ως βέλτιστος τοίς όμογενέσι γίνηται, ου πάυεται εκδίδων όσημέραι ιδίαις δαπάναις, και εκ φιλοτίμου συνδρομής αυτώ χορηγουμένης, διάφορα βιβλία, διδακτικά τα πολλά. Το κυριώτερον δέ τούτων έστί εξαίρετον Έλληνο-ιταλικόν λεξικόν, μεθ' όσης οίον τε αυτώ έπιστάσις συγγεγραμμένον και χρησιμώτατον τοίς την γλώσσαν ταύτην διδασκομένοις· συγκροτούμενον δέ εκ διαστήλων σελίδων 730 τιμάται δια τους εν αντίτυπον ώνουμένους δραχμών 24· μικροτέρου δέ ποσού δια τους πλειώ. Τα έτερα αυτου συγγράμματα είσι τα εξής· 1. Έγχειρίδιον διαλόγων Ιταλοελληνικών. 2. Γραμματική της Ιταλικής γλώσσης. 3. Ιταλική Έγκυκλοπαιδεία. 4. Έτυμολογικόν της Γαλλικής γλώσσης. 5. Ποικίλα τερπνά διηγήματα. 6. Συλλογή ήθικων διηγημάτων, ανέκδοτων, μύθων κτλ. 7. Όνειροκρίτης. Ο Κύριος Περιδής και της φιλοπονίας και της επιτυχίας των συγγραφών αυτου ένεκα καθίσταται άξιος της συδρομής των φιλομούσων και της προστασίας της βασιλικής Κυβερνήσεως.

— Έκδίδεται όποσονούπω τύποις και δαπάναις Ι' Άγγελουπούλου ή Φαρμακολογία του εν ίατροίς διαπρέποντος Κ. Ν. Κωστή, το χρησιμώτατον πάσι τοίς Άσκλησιάδαις βιβλίον τουτο έχει και πολλήν φιλολογικην άξίαν, ως μανθάνομεν, δια την Έλληνικην όνοματολογίαν πλείστων φυτών και καρπών και άλλων ίατρικής ύλης ουσιών, δι' ο καθίσταται αναγκαίον έτι και τοίς εις τα γραμματικά ασχολουμένοις.

—ooo—

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Έφημερίς τις εις εν μεν αυτής φύλλον επαινει τον Κ. Γ. Ψύλλαν, διότι επέχων, συμφώνως προς την γνώμην αυτής, δεν έσπευσε, πριν ή πείραν της ικανότητος των προσώπων λάβῃ, να φέρῃ αναμορφώσεις και μεταβολάς εις ο διεπεί ύπουργείον· μικρόν δέ ύστερον, μεταστᾶσα της προτέρας αυτής γνώμης, μέμφεται τον ύπουργόν δι' ο,τι πριν επήνεσεν αυτον. Μη δέ περιοριζομένη εις το ανακόλουθον τουτο, δυσχεραίνει έτι διότι ο ύπουργός άφησε τον γενικόν γραμματέα Κ. Σπ. Σκουφον να ενεργῃ τα υπό του νόμου αυτώ ώρισμένα καθήκοντα. Τα αντιφατικά της έφημερίδος ταύτης ρήματα ουδεμιᾶς χρήσουσι άπαντήσεως. Τα προηγούμενα του Κυρίου Ψύλλα παρέχουσι πάσιν αυτοτελή και αποχρώσαν έγγύησιν, ότι θέλει πράξει έσκεμμένως και μετα πάσης εύθύτητος ο,τι συντελεί εις εύδωσιν των έργων του κατ' αυτον ύπουργείου. Η διεύθυνσις δέ του ύπουργείου τουτου αφεθείσα εις τον γενικόν αυτου γραμματέα Κ. Σπ. Σκουφον δείκνυσιν εκ προοιμίων ότι ο Κ. Ψύλλας περι πολλου ποιείται ο,τι ο νόμος όρίζει, και άδιστακτως ενεργεί τουτο. Τον Κύριον Σ. Σκουφον εξετίμησαν δεόντως και πάντες οι από εξαιτίας προκάτοχοι του νυν Κ. ύπουργου, και δια τουτο έτήρησαν αυτον εις ην εκτοτε κατέχει έπίσημον θέσιν. Ουδέποτε δέ και πρότερον έπαυσε κατέχων ύψηλᾶς θέσεις απ' αρχής του άγώνος μέχρι σήμερα, και πάντοτε διεκρίθη ως εύδουκων.

— Διωρίσθησαν

— Ο συνταγματάρχης Κ. Σμόλεντς προσωρινός γενικός γραμματεὺς του ύπουργείου των στρατιωτικών.

— Ο μέχρι τουδε γενικός γραμματεὺς του ύπουργείου των έξω-τερικων Κ. Ίω. Δελιγιάννης εις έκτακτον άποστολήν παρά τη κυβερνήσει της Νεαπόλεως.

— Ο Κ. Κ. Κωστάκης τμηματάρχης εν τῷ ύπουργείῳ των έξω-τερικων.

— Ο Κ. Ίω. Βενέτης δικηγόρος παρά τοίς εν Άθήναις δικαστηρίοις πρωτοδικῆς ενταῦθα. Όσαύτως και ο πρώην πρόεδρος πρωτοδικων Κ. Διόγγελης. Προεβιβάθη δέ ο παρά τοίς ενταῦθα πρωτοδικαίς αντισαγγελεύς Κ. Σακκόπουλος ως πρωτοδικῆς παρά τῷ αυτώ δικαστηρίῳ.

— Ο Κ. Π. Μαυρομιχάλης δικηγόρος αντισαγγελεύς των εν Χαλκίδῃ πρωτοδικων.

— Ο Κ. Δρόσος Ν. Δρόσου Άρειοπαγίτης, αντι του άχρι τουδε τοιούτου Κ. Ίω. Μαυροματάη, διωρισθέντος αντισαγγελέως του Άρείου Πάγου.

— Ο δικηγόρος Κ. Κρασᾶς διωρίσθη έφέτης Άθηνων.

— Ο Κ. Χ. Χριστόπουλος τμηματάρχης του ύπουργείου των έσω-τερικων απελύθη της υπηρεσίας και αντ' αυτου επροβιβάσθη τμηματάρχης Β. τάξεως ο Κ. Θ. Δελιγιάννης.

— Έφθασαν εις την Καθέδραν οι ΚΚ. Θ. Γρίβας Παπακώστας Έξαμάλας, Μήλιος, Δ. Βότσαρις, Τσάμης Καρατάσος και πολλοί άλλοι εκ των μετασχόντων του επαναστατικού κινήματος της Ήπειρου, Θεσσαλίας και Μακεδονίας.

— Η Γαλλική έφημερίς Κωνσταντινουπόλεως ακολουθεί κατά της Ελλάδος φλυαρούσα. Η περιφρόνησις είναι ή καλλιτέρα εις τα τοιαυτα άπάντησις.

— Περι της επιστροφής του Χατζῆ Πέτρου ουδέν έτι γνωρίζομεν.

— Προχθές ο ύπουργός των Στρατιωτικών Κ. Καλλέργης προσέφερε μεγαλοπρεπές γεῦμα εν τῷ Παρθενώνι προς τους αξιωματικούς του Άγγλογαλλικού και του Έλληνικού στρατου. Οι προσκληθέντες ήσαν τον αριθμόν 160.

— Εις την Πρωτεύουσιν ανεφάνησαν κίβδηλα χαρτονομίσματα των 100 δραχ. άλλα μόλις έτέθησαν τινα εις κυκλοφορίαν και άμέσως συνελήφθη ο αυτουργός πκρά της Διοικητικής Άστυνομίας, παραδοθείς εις χείρας της δικαιοσύνης· χάρις εις την δραστηριότητα αυτής και του Κυρίου Εισαγγελέως της Πρωτεύουσας Α. Παλαιολόγου. Ο κίβδηλοποιός, λέγουν, ότι είναι έπταννήσιός τις, Κοριαλένης λεγόμενος.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.